

Arrest

nr. 295 168 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit en werd je geboren in Pekha, een dorp in het district Achin (provincie Nangarhar). Je bent een Pasjtoen van de stam Shinwari en hangt de soennitische islam aan. In Pekha woonde je het grootste deel van je leven samen met je ouders, je drie broers en je twee zussen. Een van je broers, T. W. (...), is al van kinds af aan verlamd en leeft met een beperking. Al van toen je heel klein was, werkte je vader als vrachtwagenchauffeur voor de Fransen in Herat, vanuit een basis met de naam Shindam. Zo'n 3 à 4 jaar geleden stopte hij daarmee omdat de Fransen zich

terugtrokken. Sindsdien heeft je vader enkel nog verder gewerkt op zijn velden. Daarnaast was jouw broer G. M. (...), die jullie thuis W. (...) noemden, sinds 10 jaar geleden tewerkgesteld bij de Afghaanse politie als soldaat. Zijn dienststation was Pul-i-Charkhi in Kaboel en hij werd ook naar gevechten en controleposten gebracht.

Ongeveer 3 à 4 jaar voor je vertrek uit Afghanistan verhuisde je met je gezin naar Daka (nabij Torkham, eveneens in provincie Nangarhar). Daar liep je voor het eerst zo'n 7 à 8 maanden school; gedurende 1 of 2 jaar ging je er ook naar de madrassa. Verder brak je stenen in de berg, die je verkocht en gebruikte om zaken te bouwen, en ging je dagelijks naar Torkham om andermans spullen te vervoeren met een kruiwagen. Zo'n 2 jaar geleden begon de taliban langs te komen aan jullie huis. Zij vroegen aan jouw broer A. R. (...) waar jouw andere familieleden zich bevonden, maar hij weigerde telkens te antwoorden, waarop ze hem sloegen. Tijdens één van die keren sloeg de taliban hem op zijn ogen, waardoor er zich een abces ontwikkelde en hij blind werd. Het plaatselijke ziekenhuis weigerde A. R. (...) te op te nemen, waarop jullie met hem naar Pakistan gingen voor een behandeling. Sedertdien kwam de taliban nog meerdere keren terug naar jullie huis om naar jouw familieleden te vragen.

Ten tijde van de machtswissel in Afghanistan kreeg je van je vader te horen dat jullie 1 of 2 dagen later het land gingen verlaten. Veel soldaten en politieagenten deden dat toen ook. Ongeveer 10 dagen na de overname vertrokken jullie effectief: jij, je vader en je broer G. M. (...). Deze laatste had toen verlof van zijn werk. De rest van je gezin bleef in het dorp in Afghanistan. Met behulp van een smokkelaar reisden jullie drieën over land naar Iran. Daar raakte je gescheiden van je vader en broer doordat jullie in verschillende auto's stapten. Met de hulp van je smokkelaar en de hulp (vanop afstand) van je broer T. W. (...) en je maternale oom, reisde je alleen door naar Turkije, Bulgarije (Eurodac-hit d.d. 23/11/2021), Servië, Hongarije, Oostenrijk (Eurodac-hit d.d. 18/12/2021), Zwitserland, Frankrijk en België. Twee dagen later, zo'n 3 à 4 maanden na jouw vertrek uit Daka, deed je hier een verzoek om internationale bescherming op 28 december 2021.

Nadat jij gescheiden raakte van je vader en G. M. (...) in Iran, werden zij daar op hun beurt onderschept door de politie. Zij werden door hen gevangen genomen en geslagen en keerden vervolgens vrijwillig terug naar huis in Afghanistan. Je broer bleef daar nog zo'n maand, waarna hij illegaal naar Pakistan reisde. Momenteel woont hij daar op een plek genaamd Karkhano. Jouw vader werd op zijn beurt geslagen na zijn terugkeer. Het ziekenhuis in Afghanistan weigerde hem te behandelen, waarop je andere broer T. W. (...) en je moeder gedurende een maand met hem naar Karkhano, Pakistan gingen, waar hij medicatie ontving. Nadien keerden zij terug naar Daka, jullie dorp in Afghanistan. Daar worden jouw vader en broers lastig gevallen door de taliban, die naar jou vraagt.

In het geval van een terugkeer vrees je te worden gedood door de taliban omdat zij je als een ongelovige zullen beschouwen.

Ter staving van jouw verklaringen diende je volgende documenten in: jouw taskara (origineel gezien), de taskara's van je vader en je broers T. W. (...) en G. M. (...) (originelen gezien), de werkbadge van deze laatste (origineel gezien) alsook twee certificaten van zijn tewerkstelling (originelen gezien). Verder leg je drie foto's neer van G. M. (...) tijdens zijn werk (kopieën), een document over de overheidsuitkering vanwege T. W.'s (...) handicap (kopie), een foto van T. W. (...) (kopie), een envelop van een bankkaart (kopie) en medische documenten van jouw vader (kopieën).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Jouw voogd deelde mee dat jij een verstandelijke handicap hebt. Hij verduidelijkte hierbij dat dit recent voor jouw persoonlijk onderhoud naar voren werd gebracht door specialisten en dat jij problemen hebt met je concentratie, geheugen en begripsvermogen (zie notities persoonlijk onderhoud [voorts: 'CGVS'] p.43). Echter moet worden vastgesteld dat noch jouw voogd, noch jouw advocaat het CGVS hiervan ingelicht hebben in de aanloop van jouw onderhoud, noch dienden jullie toen enige objectieve medische stavingstukken in ondanks de expliciete vraag van het CGVS om belangrijke school- en medische attesten op voorhand over te maken (zie bijlage bij oproepingsbrief d.d. 26/01/2023). Evenmin bracht jouw voogd dit aan tijdens de inleiding van jouw onderhoud hoewel er hem de ruimte werd geboden om een en ander

op voorhand op te merken, iets waar hij ook gebruik van maakte, zij het voor louter administratieve zaken. Dat hij dit niet deed en pas helemaal op het einde, na een gesprek van om en bij de drie uur, voor het eerst melding maakte van een verstandelijke beperking in jouw hoofd, is erg opmerkelijk en ondermijnt op zich al de problemen waarvan sprake. Mocht jij werkelijk met een zware concentratie-, geheugen- en begripsproblematiek kampen, en jouw advocaat en voogd van mening zijn dat dit een impact kon hebben op jouw verklaringen, dan hadden zij het CGVS daar ongetwijfeld eerder van op de hoogte gebracht. Jouw voogd diende weliswaar één week na jouw onderhoud, twee brieven in, één van het CLB (d.d. 28/02/2023) en één van drie van jouw OKAN-leraren (d.d. 01/03/2023). Deze laatste schrijven dat jij sinds maart 2022 leert lezen en schrijven, maar dat je slechts beperkte vooruitgang boekt voor lezen en andere vaardigheden. Jouw trage vooruitgang om Nederlands te leren nopen hen tot het vermoeden dat jij verstandelijk beperkt bent en eventueel volgend jaar naar het buitengewoon onderwijs (type 2) zou moeten. Het CLB komt in zijn schrijven tot een gelijkaardige conclusie, erop wijzend dat jij nood hebt aan extra ondersteuningsmaatregelen (bijvoorbeeld een kleinere klasgroep, meer structuur, meer herhaling van de leerstof, etc.). Dit zou onder meer gebaseerd zijn op psychodiagnostisch onderzoek doch er wordt niet toegelicht welk specifiek soort onderzoek er precies heeft plaatsgevonden, noch hoe het CLB precies tot deze conclusie komt en evenmin hoe ernstig deze beperking zou zijn volgens objectieve maatstaven. Bovendien geven beide documenten een gesolliciteerde indruk daar zij beiden pas opgesteld werden na jouw persoonlijk onderhoud. Het CGVS kan bijgevolg niet zomaar aannemen dat jij verstandelijk beperkt zou zijn, evenmin dat jij ernstige concentratie-, geheugen en begripsproblemen zou hebben. Noch blijkt uit de bijgebrachte stukken dat dit na een diepgaand medisch-cognitief onderzoek onomstotelijk zou zijn vastgesteld. Dat jij als anderstalige nieuwkomer moeite hebt met taal- en andere vakken sinds de start van jouw OKAN-traject (één jaar geleden) en jij sedertdien leerachterstand hebt, wordt niet betwist, maar dit betekent niet dat je niet in staat zou zijn om met behulp van een tolk in je moedertaal te vertellen over de redenen van je vertrek uit Afghanistan en om hierover gerichte vragen te beantwoorden. Noch wordt dit gesuggereerd in de brieven vanwege jouw leraren en het CLB.

Wat jouw persoonlijk onderhoud zelf betreft, wijst het CGVS er op dat er in het midden een onderbreking werd ingelast en er jou werd meegegeven dat je steeds om extra pauze mocht vragen. Je diende hier echter geen gebruik van te maken (CGVS p.3, p.30). Ook toen er op een gegeven moment gevraagd werd of je reeds pauze wilde nemen dan wel liever even verdergaan met de vragen, opteerde je voor het laatste (CGVS p.24). Er werd jou ook meegegeven dat je het steeds moest aangeven indien je je niet goed zou voelen of even nood had aan rust (CGVS p.3). Hoewel je helemaal op het einde stelde dat je hoofd pijn deed, bleek je hier eerder op het onderhoud geen last van te hebben. Verder was jouw onderhoud thematisch gestructureerd, waarbij de vragen stapsgewijs aan jou gesteld werden. Uit de notities blijkt duidelijk dat je in staat was het gesprek te volgen, de vragen (soms mits herhaling of herformulering) te begrijpen en doorgaans concrete antwoorden te formuleren. Je leek hierbij geen problemen te hebben om bepaalde protagonisten uit jouw relaas op te noemen, om zonder aarzelen tijdsindicaties op te geven, en om te vertellen over jouw leven in Afghanistan en reisweg naar België. Op het einde van het onderhoud beaamde je de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p.43) en na afloop werden er geen opmerkingen geformuleerd op de notities. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat de leerachterstand waarover jouw leraren en CLB rapporteren (zie supra), jou niet zou toelaten om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen aan instanties die zich buigen over jouw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop jij je beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. ben jij derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure jouw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan jou is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, jouw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot jouw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom je een verzoek indient.

Niettegenstaande er jou bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op je schouders rust (CGVS p.3), blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen en de door jou voorgelegde stukken duidelijk dat jij niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Om te beginnen moet worden getwijfeld aan jouw recente verblijfsplaats(en) in Afghanistan. Bij de registratie van jouw verzoek in België gaf je als laatste adres Pekha in het district Achin op. Je verklaarde toen ook dat jouw moeder, twee van je drie broers en ook je drie zussen zich in datzelfde dorp bevonden (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné', rubrieken 'Famille' en 'Objets Personels'). Ook ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten, waar jij eveneens geregistreerd werd als verzoeker om internationale bescherming, gaf je bovenstaand district (Achin) op als woonadres in Afghanistan (zie formulier 'Federal Office for Immigration and Asylum'). Het is dan ook opmerkelijk dat jij zowel bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het persoonlijk onderhoud verklaarde de laatste 3 à 4 jaar voor jouw vertrek niet in Pekha, maar wel in een dorp genaamd Daka gewoond te hebben (CGVS p.7; verklaring DVZ, vraag 10). Dat jij daarbij niet kon zeggen in welk district dit dorp gelegen was en je, behalve de leden van jouw eigen stam, geen andere plaatselijke stammen kon opnoemen, komt niet doorleefd over voor iemand die daar toch enkele jaren zou hebben gewoond, zeker met de tribale structuur van de Afghaanse samenleving in het achterhoofd. Wat nog in het oog springt, is dat je eerst aangaf dat Daka op 2,5 à 3 uur met de auto van Pakistan lag (CGVS p.8), om even later te beweren dat het op slechts 10 minuten rijden van Torkham – de alom bekende grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan – gelegen is (CGVS p.9) en dat jouw huis heel dicht bij de grens lag (CGVS p.11). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn opvallend voor een persoon die zegt toch enkele jaren in deze regio te hebben gewoond en zelfs in Torkham zou hebben gewerkt (CGVS p.11).

Over jouw scholing bleken jouw verklaringen ook niet eensluidend. Zo beweerde je aanvankelijk, en in navolging van je verklaring bij de DVZ, dat je in Afghanistan nooit naar school ging omdat er geen mogelijkheden waren om te studeren door de onveiligheid (CGVS p.10; verklaring DVZ, vraag 11). Gevraagd of je in Daka naar school ging – waar volgens jou de overheid toen de plak zwaaide (CGVS p.9) – kwam je plots op je woorden terug zeggende dat je daar 7 à 8 maanden school naar school ging (CGVS p.10). Los van het feit dat jouw verklaringen hierover dus niet consistent zijn, lijkt het echter onwaarschijnlijk dat jij amper (of geen) school zou hebben gelopen. Je beschreef immers zelf dat één van jouw broers, die naar eigen zeggen niets speciaals deed behalve op de velden werken, van de 12de graad is afgestudeerd (CGVS p.14). Dat deze broer, die ook in Pekha en Daka zou hebben gewoond, zijn volledige middelbaar afrondde en dus in Afghaanse termen hooggeschoold was, maar jij desondanks nauwelijks naar school kon vanwege de onveilige situatie, houdt weinig steek en doet vermoeden dat je ook hierover niet transparant bent. Voor het overige gaf je bij DVZ aan dat je slechts enkele maanden naar de madrassa bent gegaan; op het CGVS beweerde je daarentegen dat je daar aanzienlijk langer religieuze lessen hebt gevolgd, namelijk voor een periode van 1 of 2 jaar (verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p.10).

Minstens even opvallend zijn jouw verklaringen over je familieleden. Uit informatie van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat jij, tijdens jouw kortstondige verblijf na een asielerzoek in dat land, liet optekenen dat je 6 broers en 6 zussen hebt in Afghanistan (zie formulier 'Federal Office for Immigration and Asylum'). Hier in België verklaar je echter dat jouw kerngezin praktisch slechts half zo groot zou zijn: je zou slechts drie broers en vier zussen hebben (waarvan twee overleden zussen) (CGVS p.13). Jouw uitleg na confrontatie, te weten dat je in Oostenrijk bewust incorrecte informatie gaf omdat mensen onderweg je dat aanraadden om een aanhouding te vermijden, kan hierbij niet overtuigen (CGVS p.41). Er kan immers niet worden ingezien hoe of waarom het vermelden van een groter gezin ervoor zou zorgen dat jij minder kans zou hebben om door de Oostenrijkse autoriteiten te worden aangehouden, voor welke reden dan ook. Het CGVS heeft bovendien geen zekerheid dat jij hier in België wel de waarheid vertelt over jouw familiesamenstelling. Zo moest je, gevraagd naar jouw maternale ooms en tantes, erg lang nadenken alvorens één oom op te noemen, van jouw twee tantes aan moeders kant zou je de namen vergeten zijn (CGVS p.18). Gelet op het centrale belang van stam en familie in rurale Pasjtoense gemeenschappen kan evenwel worden verwacht dat hun namen jou meteen te binnen schieten. Zeker aangezien je verklaarde dat jouw oom ook in Pekha woonde en jouw ooms en tantes soms bij jou thuis over de vloer kwamen (CGVS p.12, p.18).

Gezien er ernstige twijfels rijzen over jouw recente herkomst, scholingsgraad en familiesamenstelling, bied je in wezen onvoldoende zicht op jouw achtergrond in Afghanistan, alsook de plaats waar en omstandigheden waarin jij de jaren voor jouw vertrek naar België hebt doorgebracht. Hiermee komt niet alleen jouw algemene geloofwaardigheid, maar ook de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas serieus op de helling te staan.

Zonder afbreuk te doen aan het voorgaande, moeten ook de nodige bedenkingen worden geuit over de tewerkstelling van jouw vader en broer, en de problemen die daaruit zouden zijn voortgekomen:

Je verklaarde dat je vader als vrachtwagenchauffeur werkte op een basis van de Fransen. Jouw beschrijvingen over zijn tewerkstelling zijn echter bijzonder vaag. Zo kon je niet zeggen hoe hij op het idee kwam om daar te beginnen werken, of hij een opleiding volgde en hoe lang hij dat werk heeft gedaan (CGVS p.24-25). Of hij een uniform droeg, wist je evenmin en over zijn taken beweerde je louter dat hij 'spullen van de ene plaats naar de andere vervoerde'. Meer in detail kon je niet treden; je kon zelfs niet zeggen wat voor spullen er in zijn vrachtwagen zaten, noch of er andere mensen bij hem zaten in zijn voertuig (CGVS p.25). Dat jij zulke basale zaken allemaal niet weet, maar daarentegen wel specifieke termen als 'voltooiingscertificaten' voor verlof in de mond neemt, komt niet doorleefd over (CGVS p.31). Er kan immers worden verwacht dat jij, ook als minderjarige, een en ander moet hebben opgevangen en dat jij bovendien het mogelijke doet om informatie te verzamelen over jouw relaas, quod non. Zeker aangezien je van hieruit in contact staat met je vader en je aangaf dat hij de naam van zijn voormalige baas had doorgegeven, een naam waarvan je overigens zei dat je hem niet meer kunt herinneren (CGVS p.26). Verder gevraagd of je vader met andere buitenlanders samenwerkte dan de Fransen verklaarde je 'geen enkele informatie' te hebben (CGVS p.26), wat niet in overeenstemming is met het feit dat je ten tijde van jouw registratie aangaf dat je vader in wezen voor de Amerikanen heeft gewerkt (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné', rubriek 'Motif de l'Immigration en Belgique'). Het betoog dat alle buitenlanders in Afghanistan worden gezien als Amerikanen, biedt weinig soelaas gelet op jouw vorige antwoord.

Ook noemenswaardig zijn jouw beschrijvingen over de bezigheden van jouw broers en zussen. Toen het CGVS jou aanvankelijk vroeg of zij ooit gewerkt hadden, antwoordde je 'niets speciaals behalve naar de velden gaan en op de velden werken' (CGVS p.14). Later op het onderhoud bleek dan weer het tegendeel, althans wat G. M. (...) betreft: hij zou voor de politie hebben gediend (CGVS p.28-29). Dit is op zijn beurt in tegenstrijd met wat je bij DVZ verklaarde, namelijk dat deze broer bij het nationale leger zat, ook corrigeerde je in het begin van de bevraging over zijn (leger)profiel vreemd genoeg niet op dat je broer in wezen voor de politie werkte, je merkte dat pas op na confrontatie met jouw andersluidende verklaring bij DVZ (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS p.26-27). Dat de politie en het leger voor jullie allemaal hetzelfde zouden zijn, biedt geen afdoende uitleg voor het feit dat je je hierover tegensprekt doorheen de asielerprocedure. Indien je werkelijk uit een gezin komt met een vader en oudere broer die voor de autoriteiten werkten kan worden verwacht dat jij, zelfs als minderjarige, toch beide diensten van elkaar kan onderscheiden. Je legt bovendien een badge en ook twee certificaten voor waarop in grote letters prijkt dat G. M. (...) voor de politie, en dus niet voor het leger, gewerkt heeft (zie map 'documenten'). Wanneer het CGVS jou verder vroeg naar zaken als zijn rang, de duur van zijn dienst en de duur van zijn opleiding, verwees je naar deze documenten zonder antwoord te (kunnen) geven op de vragen (CGVS p.26-29). Het is erg opmerkelijk dat je deze stukken blijkbaar niet hebt doorgenomen, al dan niet met de hulp van iemand anders, wetende dat je broers beroep te maken had met de reden van jouw vertrek uit Afghanistan, en dus ook een belangrijke zaak is in de context van jouw verzoek om internationale bescherming. Dat je eveneens niet het minste weet te vertellen over jouw broers drijfveer om bij de overheid te starten, zijn collega's en het feit of hij ooit met buitenlanders heeft samengewerkt, is

eveneens opmerkelijk en komt, in navolging van jouw verklaringen over je vader, weinig doorleefd over (zie supra; CGVS p.26, p.28). Verder bevraagd over de aard van G. M.'s (...) werk, verklaarde je nog het volgende: 'hij was naar gevechten gebracht en dan moest hij vechten' (CGVS p.27-28). Naar alle logica moet de taliban in dat geval een van zijn tegenstanders geweest zijn toentertijd, om niet te zeggen de voornaamste. Even later kwam je vreemd genoeg op je woorden terug, zeggende dat hij tijdens zijn werk 'de taliban gelukkig nooit was tegengekomen' (CGVS p.29). Wat jij vertelt over de werkzaamheden van jouw broer is dus niet alleen vaag, maar ook niet consistent.

De documenten van G. M. (...) die jij indiende, te weten zijn werkbadge, twee opleidingscertificaten en een kopie van een enveloppe met een bankkaart, bieden geen tegengewicht voor de eerdere vaststellingen over zijn profiel. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze stukken op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse persoon of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien komt de inhoud van de opleidingscertificaten erg twijfelachtig over. Zo vermeldt het ene certificaat dat G. M. (...) eerst een "Ring of Steel Training" volgde (o.m. doorzoeken van voertuigen, checkpoints, verkeerswetgeving) gedurende 2,5 weken in mei 2010, en dat hij daarna een "Basic Police Training Course" volgde gedurende 2,5 maanden van juni 2010 t.e.m. augustus 2010, wat allerminst plausibel overkomt. Logischerwijze kan worden verwacht dat hij eerst een basispolitieopleiding krijgt om vervolgens pas specifieke vaardigheden aangeleerd te krijgen. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw broers profiel en doet effectief twijfelen aan de authenticiteit van de documenten die jij neerlegt. Verder kan de kopie van de bankkaart op zich niet gekoppeld worden aan jouw broers vermeende tewerkstelling. De drie foto's leiden evenmin tot een ander besluit daaromtrent. Dergelijke privéfoto's hebben namelijk slechts geringe bewijswaarde en daarbij heeft het CGVS geen zekerheid dat de persoon die daarop afgebeeld staat wel degelijk jouw broer G. M. (...) betreft. Het gegeven dat jij een taskara indient die volgens jou aan hem toebehoort, verandert dat evenmin gelet op de hierboven beschreven landeninformatie inzake corruptie en documentenfraude in Afghanistan, en dit nog los van jouw tegenstrijdige verklaringen over jouw familiesamenstelling (zie supra). Ter staving van jouw vaders vermeende werkzaamheden dien je overigens geen documenten in.

Los van het gegeven dat de door jou voorgehouden profielen van je vader en broer G. M. (...) erg twijfelachtig overkomen, merkt het CGVS bijkomend nog op dat het louter verwijzen naar (mogelijke) risicoprofielen van familieverwanten die geacht worden de voormalige overheid te hebben gesteund in Afghanistan, op zich niet kan volstaan om aan te tonen dat jij bij terugkeer naar Afghanistan zelf zou worden vervolgd of er een reëel risico op ernstige schade loopt. Dat laatste dien jij in concreto aannemelijk te maken, wat niet het geval is. Uit wat volgt blijkt immers dat jouw verklaringen over de vermeende problemen van jouw vader en G. M. (...) met de taliban niet kunnen overtuigen. Hetzelfde moet worden vastgesteld wat betreft de problemen van de andere gezinsleden, waaronder jijzelf (zie infra).

Je verklaarde dat je zelf nooit benaderd werd door de taliban. Je broer A. R. (...) daarentegen wel: de groepering kwam volgens jou meerdere keren aan hem vragen waar je andere broer G. M. (...) zich bevond, en gebruikte bij een van die keren geweld waardoor hij nu blind is (CGVS p.23, p.32-33). Jouw beschrijvingen over deze incidenten kunnen echter niet overtuigen. In het begin van het persoonlijk onderhoud gaf je aan dat je ca. 3 à 4 jaar voor je vertrek samen met het hele gezin naar Daka verhuisde vanwege gevechten tussen Daesh en de overheid (CGVS p.7). Het incident waarbij de taliban G. M.'s (...) ogen toetakelde, gebeurde 5 à 6 jaar geleden, zo verklaarde je (CGVS p.14). Toen het CGVS jou later nog eens vroeg wanneer jouw broer hier slachtoffer van werd, beweerde je daarentegen dat dat twee jaar geleden was, wat toch een behoorlijk groot verschil is (CGVS p.31-32). Je lichtte bovendien telkens toe dat dit incident in Pekha gebeurde, aan de voorkant van je huis (CGVS

p.14, p.31-32). Afgaand op jouw laatste versie van de feiten, houdt dat echter helemaal geen steek want jullie zouden toen al verhuisd zijn naar Daka. Hiermee geconfronteerd, beweerde je dat jullie 'heen en weer' gingen tussen Daka en Pekha – maar kon je vreemd genoeg niet zeggen hoe vaak – en dat jullie dat deden voor jullie landbouwgronden in dat laatste dorp (CGVS p.32, p.35). Op zich valt dit al moeilijk aan te nemen. Je beschreef immers zelf dat er in Pekha aanwezigheid was van Daesh, een groepering die op zijn zachtst uitgedrukt ook negatief staat tegenover medewerkers van de voormalige overheid, en je wist hierbij niet te zeggen welke partij de winnende hand had in de gevechten tussen hen en de overheid (CGVS p.7). Later op het onderhoud gaf je echter een andere versie van de feiten: je beweerde dat jullie pas na het incident waarbij A. R. (...) slaag kreeg van de taliban, de beslissing namen om te verhuizen naar Daka, want daar was de politie en waren jullie altijd veilig. Toen de machtsovername plaatsvond, en de soldaten en de politie weggingen, besloten jullie naar eigen zeggen het land te verlaten (CGVS p.35).

Niet alleen klemt dit met jouw eerdere verklaring verhuisd te zijn vanwege de gevechten met Daesh in Pekha, ook volgt uit dit laatste dat er dan toch geen sprake was van heen en weer gaan tussen twee dorpen, daar niemand van jouw gezin logischerwijze zou terugkeren naar een dorp waar de taliban al één van je broers was komen zoeken en daartoe geweld pleegde (CGVS p.35). Dergelijke tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie problemen met de taliban. Dit terzijde, kan ook worden opgemerkt dat de gebeurtenissen die jij beschreef niet aannemelijk overkomen. Zo verklaarde je dat de taliban al voordat zij je broer A. R. (...) sloegen verschillende keren jullie huis hadden bezocht, en dat zij ook na dat incident nog meerdere keren zijn langs gekomen (CGVS p.32). Uit het feit dat je, desgevraagd, niet kon zeggen hoeveel keren zij kwamen, volgt dat er wel erg veel bezoeken moeten zijn geweest (CGVS p.32-33). In het geval van een beperkt aantal bezoeken, bijvoorbeeld drie of vier keer, zou je dit immers moeten kunnen aangeven. Opvallend is dat, toen het CGVS jou vroeg of de taliban jouw huis binnenging op het moment dat ze A. R. (...) sloegen, je verklaarde van niet (CGVS p.32). Nochtans was G. M. (...), nota bene de persoon naar wie zij specifiek op zoek waren, toen thuis, zo verklaarde je ook (CGVS p.32), en konden ze hem daar, mits enige zoekactie, hebben aangetroffen. Dat ze dit niet deden, maar daarentegen wel een andere broer die niet voor de autoriteiten werkte (CGVS p.14), hardhandig toetakelden, is erg ongeloofwaardig. Hetzelfde kan worden gezegd van jouw verklaring als zou de taliban evenmin zijn binnen gekomen in je huis tijdens hun ontelbare andere bezoeken (CGVS p.34) en zij dat ook niet deden na je vertrek, hoewel zij toen volgens jou bleven langskomen (CGVS p.42) en G. M. (...) ook gedurende een maand terug thuis is geweest (zie infra). Indien een te duchten groep als de taliban het werkelijk gemunt had op hem, en zij reeds tot bij jullie huis waren gekomen daarvoor, hadden zij ongetwijfeld het huis doorzocht en hem daar op verschillende momenten kunnen aantreffen.

Tot slot stelt het CGVS nog vast dat jij evenmin aannemelijke, noch consistente verklaringen aflegde over de huidige situatie van G. M. (...) en je vader. Toen er jou op de dag van jouw verzoek in België werd gevraagd waar zij waren, verklaarde je geen contact met hen te hebben sinds je hen verloren was in Iran (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné', rubriek 'Famille'). Bij DVZ verklaarde je hetzelfde en kon je evenmin zeggen waar zij zich bevonden (zie verklaring DVZ, vragen 15 en 17). Op het persoonlijk onderhoud beweerde je daarentegen dat je bij aankomst in België contact had met jouw andere broer T. W. (...), die jou toen wist te vertellen dat G. M. (...) in Pakistan was en je vader op zijn beurt terug thuis in Afghanistan (CGVS p.39-40). Dat je hun verblijfplaats niet opgaf bij je registratie en evenmin bij DVZ, is eigenaardig en doet twifelen of je wel oprecht bent over hun huidige situatie. Er kunnen bovendien ook vraagtekens worden geplaatst bij hun verdere reistraject. Volgens jou reisde G. M. (...) vanuit Iran eerst naar jullie huis in Afghanistan en bleef hij daar gedurende zo'n maand, om vervolgens naar Pakistan trekken (CGVS p.15). Het valt echter nauwelijks aan te nemen dat hij er na een repatriëring vanuit Iran ervoor zou opteren om uitgerekend naar jullie huis terug te keren, waar de taliban hem eerder al meerdere keren was komen zoeken (zie supra). Dat zij hem gedurende de maand waarin hij daar verbleef, niet zouden hebben gevat en hij er onder het nieuwe talibanbewind in slaagde om tot in Pakistan te geraken, lijkt daarbij bijzonder onwaarschijnlijk. Je vader zou op zijn beurt ook naar Pakistan gereisd zijn voor een medische behandeling nadat hij in Afghanistan geslagen werd en het plaatselijke ziekenhuis hem weigerde te verzorgen (CGVS p.16). Na een maand zou hij met de auto teruggekeerd zijn naar jullie huis in Afghanistan in het bijzijn van jouw moeder en T. W. (...), zo verklaarde je (CGVS p.17). Indien de problemen werkelijk voorvielen zoals jij het verklaarde en jouw vader al eens het land was uit gevlucht, is het echter weinig geloofwaardig dat zij drieën naar Afghanistan terug reisden in plaats van in Pakistan te blijven zodoende verdere problemen met de taliban te vermijden.

Gelet op het voorgaande kan het CGVS geen geloof hechten aan de beweerde werkzaamheden van jouw vader en broer G. M. (...), noch aan de problemen die jouw gezin zou hebben gekend met de taliban. Je biedt daarenboven onvoldoende zicht op jouw eerdere levensloop, familiesamenstelling en recente herkomst in Afghanistan. Het statuut van vluchteling kan jou dan ook niet worden toegekend.

De tot nu toe onbesproken documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Wat betreft jouw taskara en de exemplaren van je vader en broer T. W. (...), moet worden opgemerkt dat deze geen uitstaans hebben met jouw asielmotieven en op zich niets veranderen aan het feit dat jij in Oostenrijk andere informatie opgaf over de samenstelling van jouw gezin (zie supra). Hetzelfde gaat op voor het document inzake T. W.'s (...) beperking en de foto waarop hij afgebeeld staat. Het CGVS herneemt dat er, cf. de landeninformatie, in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht en wijst opnieuw op de beperkte bewijswaarde die aan privéfoto's kan worden toegekend. Waar jij tot slot een bundel medische documenten neerlegt ter staving van jouw vaders recente gezondheidsproblemen (waaronder enkele onleesbare stukken), moet worden aangestipt dat, zelfs al zou het om echte exemplaren gaan, deze aan jouw vader toebehoren en hij in Pakistan een medische behandeling gekregen hebben, dan nog bieden deze stukken zelfs in dat geval geen bewijs voor de door jou aangehaalde problemen met de taliban. Een arts kan immers vaststellingen doen

betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, slechts vermoedens hebben over de oorzaak ervan. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de problemen waarvan sprake werden opgelopen, noch valt zoiets af te leiden uit de stukken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in

Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](#)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot jouw vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel jij, afgaand op de laatste versie van je verklaringen, gedurende 1 à 2 jaar religieus gevormd te zijn in een plaatselijke madrassa (islamitische school) en ook hier in België nog steeds gelovig te zijn, waarbij je bijvoorbeeld altijd bidt en meedoet aan de ramadan (CGVS p.6, p.10). Ook stelde je in Afghanistan te hebben gewerkt als arbeider (CGVS p. 11; zie supra). Je onderhoudt bovendien van hieruit contact met je familie in Afghanistan (CGVS p.15-16). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Er zijn overigens geen redenen om aan te nemen dat jij ter plekke niet meer zou kunnen rekenen op de ondersteuning van een familiaal netwerk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, “49/2 en volgende”, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van de middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. Door verwerende partij worden dienaangaande volgende pertinente bemerkingen gedaan in de bestreden beslissing: “Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Jouw voogd deelde mee dat jij een verstandelijke handicap hebt. Hij verduidelikte hierbij dat dit recent voor jouw persoonlijk onderhoud naar voren werd gebracht door specialisten en dat jij problemen hebt met je concentratie, geheugen en begripsvermogen (zie notities persoonlijk onderhoud [voorts: ‘CGVS’] p.43). Echter moet worden vastgesteld dat noch jouw voogd, noch jouw advocaat het CGVS hiervan ingelicht hebben in de aanloop van jouw onderhoud, noch dienden jullie toen enige objectieve medische stavingstukken in ondanks de expliciete vraag van het CGVS om belangrijke school- en medische attesten op voorhand over te maken (zie bijlage bij oproepingsbrief d.d. 26/01/2023). Evenmin bracht jouw voogd dit aan tijdens de inleiding van jouw onderhoud hoewel er hem de ruimte werd geboden om een en ander op voorhand op te merken, iets waar hij ook gebruik van maakte, zij het voor louter administratieve zaken. Dat hij dit niet deed en pas helemaal op het einde, na een gesprek van om en bij de drie uur, voor het eerst melding maakte van een verstandelijke beperking in jouw hoofde, is erg opmerkelijk en ondermijnt op zich al de problemen waarvan sprake. Mocht jij werkelijk met een zware concentratie-, geheugen- en begripsproblematiek kampen, en jouw advocaat en voogd van mening zijn dat dit een impact kon hebben op jouw verklaringen, dan hadden zij het CGVS daar ongetwijfeld eerder van op de hoogte gebracht. Jouw voogd diende weliswaar één week na jouw onderhoud, twee brieven in, één van het CLB (d.d. 28/02/2023)

en één van drie van jouw OKAN-leraren (d.d. 01/03/2023). Deze laatste schrijven dat jij sinds maart 2022 leert lezen en schrijven, maar dat je slechts beperkte vooruitgang boekt voor lezen en andere vaardigheden. Jouw trage vooruitgang om Nederlands te leren nopen hen tot het vermoeden dat jij verstandelijk beperkt bent en eventueel volgend jaar naar het buitengewoon onderwijs (type 2) zou moeten. Het CLB komt in zijn schrijven tot een gelijkaardige conclusie, erop wijzend dat jij nood hebt aan extra ondersteuningsmaatregelen (bijvoorbeeld een kleinere klasgroep, meer structuur, meer herhaling van de leerstof, etc.). Dit zou onder meer gebaseerd zijn op psychodiagnostisch onderzoek doch er wordt niet toegelicht welk specifiek soort onderzoek er precies heeft plaatsgevonden, noch hoe het CLB precies tot deze conclusie komt en evenmin hoe ernstig deze beperking zou zijn volgens objectieve maatstaven. Bovendien geven beide documenten een gesolliciteerde indruk daar zij beiden pas opgesteld werden na jouw persoonlijk onderhoud. Het CGVS kan bijgevolg niet zomaar aannemen dat jij verstandelijk beperkt zou zijn, evenmin dat jij ernstige concentratie-, geheugen en begripsproblemen zou hebben. Noch blijkt uit de bijgebrachte stukken dat dit na een diepgaand medisch-cognitief onderzoek onomstotelijk zou zijn vastgesteld. Dat jij als anderstalige nieuwkomer moeite hebt met taal- en andere vakken sinds de start van jouw OKAN-traject (één jaar geleden) en jij sedertdien leerachterstand hebt, wordt niet betwist, maar dit betekent niet dat je niet in staat zou zijn om met behulp van een tolk in je moedertaal te vertellen over de redenen van je vertrek uit Afghanistan en om hierover gerichte vragen te beantwoorden. Noch wordt dit gesuggereerd in de brieven vanwege jouw leraren en het CLB.

Wat jouw persoonlijk onderhoud zelf betreft, wijst het CGVS er op dat er in het midden een onderbreking werd ingelast en er jou werd meegegeven dat je steeds om extra pauze mocht vragen. Je diende hier echter geen gebruik van te maken (CGVS p.3, p.30). Ook toen er op een gegeven moment gevraagd werd of je reeds pauze wilde nemen dan wel liever even verdergaan met de vragen, opteerde je voor het laatste (CGVS p.24). Er werd jou ook meegegeven dat je het steeds moest aangeven indien je je niet goed zou voelen of even nood had aan rust (CGVS p.3). Hoewel je helemaal op het einde stelde dat je hoofd pijn deed, bleek je hier eerder op het onderhoud geen last van te hebben. Verder was jouw onderhoud thematisch gestructureerd, waarbij de vragen stapsgewijs aan jou gesteld werden. Uit de notities blijkt duidelijk dat je in staat was het gesprek te volgen, de vragen (soms mits herhaling of herformulering) te begrijpen en doorgaans concrete antwoorden te formuleren. Je leek hierbij geen problemen te hebben om bepaalde protagonisten uit jouw relaas op te noemen, om zonder aarzelen tijdsindicaties op te geven, en om te vertellen over jouw leven in Afghanistan en reisweg naar België. Op het einde van het onderhoud beaamde je de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p.43) en na afloop werden er geen opmerkingen geformuleerd op de notities. Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat de leerachterstand waarover jouw leraren en CLB rapporteren (zie supra), jou niet zou toelaten om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen aan instanties die zich buigen over jouw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekende partij stelt in haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota opnieuw dat bij haar sprake is van een verstandelijke handicap. Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij naast het reeds eerder door haar bijgebrachte advies van het CLB (d.d. 28 februari 2023) en attest van drie van haar OKAN-leraren (d.d. 1 maart 2023), ook een verslag van OKAN, een overeenkomst tussen verzoekende partij, haar school en haar voogd en een verslag van het CLB d.d. 1 september 2023. De Raad stelt echter vast dat ook uit de thans nieuw bijgebrachte stukken nergens blijkt dat uit diepgaand medisch-cognitief onderzoek onomstotelijk zou zijn gebleken dat verzoekende partij verstandelijk beperkt is en/of zou kampen met ernstige concentratie-, geheugen en begripsproblemen. Het feit dat verzoekende partij kampt met leerproblemen en een leerachterstand wordt op zich niet betwist, doch toont dit *an sich* niet aan dat zij niet in staat zou zijn om met behulp van een tolk in haar moedertaal te vertellen over haar leven in Afghanistan en de redenen van haar vertrek aldaar en om hierover gerichte vragen te beantwoorden. Hierbij dient tevens te worden herhaald dat ook uit de notities van haar persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat zij niet over de verstandelijke capaciteiten zou beschikken om een vraaggelicht te voeren.

2.2.3. De Raad wijst er verder op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te

brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekende partij verklaart geboren te zijn in Pekha in het district Achin in de provincie Nangarhar en ongeveer drie à vier jaar voor haar vertrek uit Afghanistan verhuisd te zijn met haar gezin naar Daka, eveneens in de provincie Nangarhar (notities CGVS, p. 6-8). In Daka kregen zij en haar familie problemen met de taliban wegens de tewerkstelling van haar vader en haar broer G. M. Haar vader zou gewerkt hebben als vrachtwagenchauffeur voor de Fransen en haar broer G. M. was werkzaam bij de Afghaanse politie als soldaat (notities CGVS, p. 23-29).

2.2.5. De Raad duidt er evenwel vooreerst op dat verzoekende partij haar beweerde recente verblijfplaats(en) in Afghanistan niet aannemelijk maakt. Meer bepaald kan geen enkel geloof worden gehecht aan haar bewering in de laatste drie à vier jaar voor haar vertrek uit Afghanistan verbleven te hebben in een dorp genaamd Daka. Immers wordt in de bestreden beslissing dienaangaande terecht het volgende gemotiveerd: *“Om te beginnen moet worden getwijfeld aan jouw recente verblijfsplaats(en) in Afghanistan. Bij de registratie van jouw verzoek in België gaf je als laatste adres Pekha in het district Achin op. Je verklaarde toen ook dat jouw moeder, twee van je drie broers en ook je drie zussen zich in datzelfde dorp bevonden (zie fiche ‘Mineur Etranger Non Accompagné’, rubrieken ‘Famille’ en ‘Objets Personels’). Ook ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten, waar jij eveneens geregistreerd werd als verzoeker om internationale bescherming, gaf je bovenstaand district (Achin) op als woonadres in Afghanistan (zie formulier ‘Federal Office for Immigration and Asylum’). Het is dan ook opmerkelijk dat jij zowel bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het persoonlijk onderhoud verklaarde de laatste 3 à 4 jaar voor jouw vertrek niet in Pekha, maar wel in een dorp genaamd Daka gewoond te hebben (CGVS p.7; verklaring DVZ, vraag 10). Dat jij daarbij niet kon zeggen in welk district dit dorp gelegen was en je, behalve de leden van jouw eigen stam, geen andere plaatselijke stammen kon opnoemen, komt niet doorleefd over voor iemand die daar toch enkele jaren zou hebben gewoond, zeker met de tribale structuur van de Afghaanse samenleving in het achterhoofd. Wat nog in het oog springt, is dat je eerst aangaf dat Daka op 2,5 à 3 uur met de auto van Pakistan lag (CGVS p.8), om even later te beweren dat het op slechts 10 minuten rijden van Torkham – de alom bekende grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan – gelegen is (CGVS p.9) en dat jouw huis heel dicht bij de grens lag (CGVS p.11). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn opvallend voor een persoon die zegt toch enkele jaren in deze regio te hebben gewoond en zelfs in Torkham zou hebben gewerkt (CGVS p.11).”*

2.2.6. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin duidelijkheid schept omtrent haar scholing, nu desbetreffend door de commissaris-generaal terecht het volgende wordt vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Over jouw scholing bleken jouw verklaringen ook niet eensluidend. Zo beweerde je aanvankelijk, en in navolging van je verklaring bij de DVZ, dat je in Afghanistan nooit naar school ging omdat er geen mogelijkheden waren om te studeren door de onveiligheid (CGVS p.10; verklaring DVZ, vraag 11). Gevraagd of je in Daka naar school ging – waar volgens jou de overheid toen de plak zwaaide (CGVS p.9) – kwam je plots op je woorden terug zeggende dat je daar 7 à 8 maanden school naar school ging (CGVS p.10). Los van het feit dat jouw verklaringen hierover dus niet consistent zijn, lijkt het echter onwaarschijnlijk dat jij amper (of geen) school zou hebben gelopen. Je beschreef immers zelf dat één van jouw broers, die naar eigen zeggen niets speciaals deed behalve op de velden werken, van de 12de graad is afgestudeerd (CGVS p.14). Dat deze broer, die ook in Pekha en Daka zou hebben gewoond, zijn volledige middelbaar afrondde en dus in Afghaanse termen hooggeschoold was, maar jij desondanks nauwelijks naar school kon vanwege de onveilige situatie, houdt weinig steek en doet vermoeden dat je*

ook hierover niet transparant bent. Voor het overige gaf je bij DVZ aan dat je slechts enkele maanden naar de madrassa bent gegaan; op het CGVS beweerde je daarentegen dat je daar aanzienlijk langer religieuze lessen hebt gevolgd, namelijk voor een periode van 1 of 2 jaar (verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p.10)."

2.2.7. Verder wijst de Raad erop dat ook de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar familiesamenstelling allerm minst overtuigend overkomen. Immers dient verwerende partij te worden bijgetreden in navolgende motivering, waaruit de tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen van verzoekende partij omtrent haar familiesamenstelling blijken: *"Minstens even opvallend zijn jouw verklaringen over je familieleden. Uit informatie van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat jij, tijdens jouw kortstondige verblijf na een asiolverzoek in dat land, liet optekenen dat je 6 broers en 6 zussen hebt in Afghanistan (zie formulier 'Federal Office for Immigration and Asylum'). Hier in België verklaar je echter dat jouw kerngezin praktisch slechts half zo groot zou zijn: je zou slechts drie broers en vier zussen hebben (waarvan twee overleden zussen) (CGVS p.13). Jouw uitleg na confrontatie, te weten dat je in Oostenrijk bewust incorrecte informatie gaf omdat mensen onderweg je dat aanraadden om een aanhouding te vermijden, kan hierbij niet overtuigen (CGVS p.41). Er kan immers niet worden ingezien hoe of waarom het vermelden van een groter gezin ervoor zou zorgen dat jij minder kans zou hebben om door de Oostenrijkse autoriteiten te worden aangehouden, voor welke reden dan ook. Het CGVS heeft bovendien geen zekerheid dat jij hier in België wel de waarheid vertelt over jouw familiesamenstelling. Zo moest je, gevraagd naar jouw maternale ooms en tantes, erg lang nadenken alvorens één oom op te noemen, van jouw twee tantes aan moeders kant zou je de namen vergeten zijn (CGVS p.18). Gelet op het centrale belang van stam en familie in rurale Pasjtoense gemeenschappen kan evenwel worden verwacht dat hun namen jou meteen te binnen schieten. Zeker aangezien je verklaarde dat jouw oom ook in Pekha woonde en jouw ooms en tantes soms bij jou thuis over de vloer kwamen (CGVS p.12, p.18)."*

2.2.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen duidelijk zicht biedt op haar verblijfplaats(en) in Afghanistan of elders voor haar komst naar België, haar profiel, levensloop, achtergrond en persoonlijke situatie.

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat, gelet op hoger gedane vaststelling dat verzoekende partij haar beweerde verhuis naar en verblijf in het dorp Daka niet aannemelijk maakt, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen die zij en haar familie aldaar zou hebben gekend met de taliban wegens de tewerkstelling van haar vader en broer G. M. bij respectievelijk de Fransen en de Afghaanse politie.

Dat aan deze problemen niet het minste geloof kan worden gehecht, vindt bovendien bevestiging in volgende vaststellingen.

Vooreerst wordt door verwerende partij omstandig vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij de door haar beweerde tewerkstelling van haar vader en haar broer bij respectievelijk de Fransen en de Afghaanse politie, i.e. de oorzaak van hun problemen met de taliban, geenszins aannemelijk maakt. Meer bepaald wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat zij desbetreffend vage, gebrekkige en inconsistente verklaringen aflegt en evenmin documenten bijbrengt die hun tewerkstelling kunnen aantonen: *"Je verklaarde dat je vader als vrachtwagenchauffeur werkte op een basis van de Fransen. Jouw beschrijvingen over zijn tewerkstelling zijn echter bijzonder vaag. Zo kon je niet zeggen hoe hij op het idee kwam om daar te beginnen werken, of hij een opleiding volgde en hoe lang hij dat werk heeft gedaan (CGVS p.24-25). Of hij een uniform droeg, wist je evenmin en over zijn taken beweerde je louter dat hij 'spullen van de ene plaats naar de andere vervoerde'. Meer in detail kon je niet treden; je kon zelfs niet zeggen wat voor spullen er in zijn vrachtwagen zaten, noch of er andere mensen bij hem zaten in zijn voertuig (CGVS p.25). Dat jij zulke basale zaken allemaal niet weet, maar daarentegen wel specifieke termen als 'voltooiingscertificaten' voor verlof in de mond neemt, komt niet doorleefd over (CGVS p.31). Er kan immers worden verwacht dat jij, ook als minderjarige, een en ander moet hebben opgevangen en dat jij bovendien het mogelijke doet om informatie te verzamelen over jouw relaas, quod non. Zeker aangezien je van hieruit in contact staat met je vader en je aangaf dat hij de naam van zijn voormalige baas had doorgegeven, een naam waarvan je overigens zei dat je hem niet meer kunt herinneren (CGVS p.26). Verder gevraagd of je vader met andere buitenlanders samenwerkte dan de Fransen verklaarde je 'geen enkele informatie' te hebben (CGVS p.26), wat niet in overeenstemming is met het feit dat je ten tijde van jouw registratie aangaf dat je vader in wezen voor de Amerikanen heeft gewerkt (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné', rubriek 'Motif de l'Immigration en Belgique'). Het betoog dat alle buitenlanders in Afghanistan worden gezien als Amerikanen, biedt weinig soelaas gelet op jouw vorige antwoord.*

Ook noemenswaardig zijn jouw beschrijvingen over de bezigheden van jouw broers en zussen. Toen het CGVS jou aanvankelijk vroeg of zij ooit gewerkt hadden, antwoordde je 'niets speciaals behalve naar de velden gaan en op de velden werken' (CGVS p.14). Later op het onderhoud bleek dan weer het tegendeel, althans wat G. M. (...) betreft: hij zou voor de politie hebben gediend (CGVS p.28-29). Dit is op zijn beurt in tegenstrijd met wat je bij DVZ verklaarde, namelijk dat deze broer bij het nationale leger zat, ook corrigeerde je in het begin van de bevraging over zijn (leger)profiel vreemd genoeg niet op dat je broer in wezen voor de politie werkte, je merkte dat pas op na confrontatie met jouw andersluidende verklaring bij DVZ (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS p.26-27). Dat de politie en het leger voor jullie allemaal hetzelfde zouden zijn, biedt geen afdoende uitleg voor het feit dat je je hierover tegensprekt doorheen de asielprocedure. Indien je werkelijk uit een gezin komt met een vader en oudere broer die voor de autoriteiten werkten kan worden verwacht dat jij, zelfs als minderjarige, toch beide diensten van elkaar kan onderscheiden. Je legt bovendien een badge en ook twee certificaten voor waarop in grote letters prijkt dat G. M. (...) voor de politie, en dus niet voor het leger, gewerkt heeft (zie map 'documenten'). Wanneer het CGVS jou verder vroeg naar zaken als zijn rang, de duur van zijn dienst en de duur van zijn opleiding, verwees je naar deze documenten zonder antwoord te (kunnen) geven op de vragen (CGVS p.26-29). Het is erg opmerkelijk dat je deze stukken blijkbaar niet hebt doorgenomen, al dan niet met de hulp van iemand anders, wetende dat je broers beroep te maken had met de reden van jouw vertrek uit Afghanistan, en dus ook een belangrijke zaak is in de context van jouw verzoek om internationale bescherming. Dat je eveneens niet het minste weet te vertellen over jouw broers drijfveer om bij de overheid te starten, zijn collega's en het feit of hij ooit met buitenlanders heeft samengewerkt, is eveneens opmerkelijk en komt, in navolging van jouw verklaringen over je vader, weinig doorleefd over (zie supra; CGVS p.26, p.28). Verder bevraagd over de aard van G. M.'s (...) werk, verklaarde je nog het volgende: 'hij was naar gevechten gebracht en dan moest hij vechten' (CGVS p.27-28). Naar alle logica moet de taliban in dat geval een van zijn tegenstanders geweest zijn toentertijd, om niet te zeggen de voornaamste. Even later kwam je vreemd genoeg op je woorden terug, zeggende dat hij tijdens zijn werk 'de taliban gelukkig nooit was tegengekomen' (CGVS p.29). Wat jij vertelt over de werkzaamheden van jouw broer is dus niet alleen vaag, maar ook niet consistent.

De documenten van G. M. (...) die jij indiende, te weten zijn werkbadge, twee opleidingscertificaten en een kopie van een enveloppe met een bankkaart, bieden geen tegengewicht voor de eerdere vaststellingen over zijn profiel. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze stukken op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse persoon of bij het ondersteunen van het asielfrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielfrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien komt de inhoud van de opleidingscertificaten erg twijfelachtig over. Zo vermeldt het ene certificaat dat G. M. (...) eerst een "Ring of Steel Training" volgde (o.m. doorzoeken van voertuigen, checkpoints, verkeerswetgeving) gedurende 2,5 weken in mei 2010, en dat hij daarna een "Basic Police Training Course" volgde gedurende 2,5 maanden van juni 2010 t.e.m. augustus 2010, wat allerm minst plausibel overkomt. Logischerwijze kan worden verwacht dat hij eerst een basispolitieopleiding krijgt om vervolgens pas specifieke vaardigheden aangeleerd te krijgen. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw broers profiel en doet effectief twijfelen aan de authenticiteit van de documenten die jij neerlegt. Verder kan de kopie van de bankkaart op zich niet gekoppeld worden aan jouw broers vermeende tewerkstelling. De drie foto's leiden evenmin tot een ander besluit daaromtrent. Dergelijke privéfoto's hebben namelijk slechts geringe bewijswaarde en daarbij heeft het CGVS geen zekerheid dat de persoon die daarop afgebeeld staat wel degelijk jouw broer G. M. (...) betreft. Het gegeven dat jij een taskara indient die volgens jou aan hem toebehoort, verandert dat evenmin gelet op de hierboven beschreven landeninformatie inzake corruptie en documentenfraude in Afghanistan, en dit nog los van jouw tegenstrijdige verklaringen over jouw familiesamenstelling (zie supra). Ter staving van jouw vaders vermeende werkzaamheden dien je overigens geen documenten in."

Daarnaast zijn ook haar verklaringen over de problemen zelf tegenstrijdig en onaannemelijk, gelet op volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: "Je verklaarde dat je zelf nooit benaderd werd door de taliban. Je broer A. R. (...) daarentegen wel: de groepering kwam volgens jou meerdere keren aan hem vragen waar je andere broer G. M. (...) zich bevond, en gebruikte bij een van die keren geweld waardoor hij nu blind is (CGVS p.23, p.32-33). Jouw beschrijvingen over deze incidenten kunnen echter niet overtuigen. In het begin van het persoonlijk onderhoud gaf je aan dat je ca. 3 à 4 jaar voor je vertrek samen met het hele gezin naar Daka verhuisde vanwege gevechten tussen Daesh en de overheid (CGVS p.7). Het incident waarbij de taliban G. M.'s (...) ogen toetakelde, gebeurde 5 à 6 jaar geleden, zo

verklaarde je (CGVS p.14). Toen het CGVS jou later nog eens vroeg wanneer jouw broer hier slachtoffer van werd, beweerde je daarentegen dat dat twee jaar geleden was, wat toch een behoorlijk groot verschil is (CGVS p.31-32). Je lichtte bovendien telkens toe dat dit incident in Pekha gebeurde, aan de voorkant van je huis (CGVS

p.14, p.31-32). Afgaand op jouw laatste versie van de feiten, houdt dat echter helemaal geen steek want jullie zouden toen al verhuisd zijn naar Daka. Hiermee geconfronteerd, beweerde je dat jullie 'heen en weer' gingen tussen Daka en Pekha – maar kon je vreemd genoeg niet zeggen hoe vaak – en dat jullie dat deden voor jullie landbouwgronden in dat laatste dorp (CGVS p.32, p.35). Op zich valt dit al moeilijk aan te nemen. Je beschreef immers zelf dat er in Pekha aanwezigheid was van Daesh, een groepering die op zijn zachtst uitgedrukt ook negatief staat tegenover medewerkers van de voormalige overheid, en je wist hierbij niet te zeggen welke partij de winnende hand had in de gevechten tussen hen en de overheid (CGVS p.7). Later op het onderhoud gaf je echter een andere versie van de feiten: je beweerde dat jullie pas na het incident waarbij A. R. (...) slaag kreeg van de taliban, de beslissing namen om te verhuizen naar Daka, want daar was de politie en waren jullie altijd veilig. Toen de machtsovername plaatsvond, en de soldaten en de politie weggingen, besloten jullie naar eigen zeggen het land te verlaten (CGVS p.35). Niet alleen klemt dit met jouw eerdere verklaring verhuisd te zijn vanwege de gevechten met Daesh in Pekha, ook volgt uit dit laatste dat er dan toch geen sprake was van heen en weer gaan tussen twee dorpen, daar niemand van jouw gezin logischerwijze zou terugkeren naar een dorp waar de taliban al één van je broers was komen zoeken en daartoe geweld pleegde (CGVS p.35). Dergelijke tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie problemen met de taliban. Dit terzijde, kan ook worden opgemerkt dat de gebeurtenissen die jij beschreef niet aannemelijk overkomen. Zo verklaarde je dat de taliban al voordat zij je broer A. R. (...) sloegen verschillende keren jullie huis hadden bezocht, en dat zij ook na dat incident nog meerdere keren zijn langs gekomen (CGVS p.32). Uit het feit dat je, desgevraagd, niet kon zeggen hoeveel keren zij kwamen, volgt dat er wel erg veel bezoeken moeten zijn geweest (CGVS p.32-33). In het geval van een beperkt aantal bezoeken, bijvoorbeeld drie of vier keer, zou je dit immers moeten kunnen aangeven. Opvallend is dat, toen het CGVS jou vroeg of de taliban jouw huis binnenging op het moment dat ze A. R. (...) sloegen, je verklaarde van niet (CGVS p.32). Nochtans was G. M. (...), nota bene de persoon naar wie zij specifiek op zoek waren, toen thuis, zo verklaarde je ook (CGVS p.32), en konden ze hem daar, mits enige zoekactie, hebben aangetroffen. Dat ze dit niet deden, maar daarentegen wel een andere broer die niet voor de autoriteiten werkte (CGVS p.14), hardhandig toetakelden, is erg ongeloofwaardig. Hetzelfde kan worden gezegd van jouw verklaring als zou de taliban evenmin zijn binnen gekomen in je huis tijdens hun ontelbare andere bezoeken (CGVS p.34) en zij dat ook niet deden na je vertrek, hoewel zij toen volgens jou bleven langskomen (CGVS p.42) en G. M. (...) ook gedurende een maand terug thuis is geweest (zie infra). Indien een te duchten groep als de taliban het werkelijk gemunt had op hem, en zij reeds tot bij jullie huis waren gekomen daarvoor, hadden zij ongetwijfeld het huis doorzocht en hem daar op verschillende momenten kunnen aantreffen.

Tot slot stelt het CGVS nog vast dat jij evenmin aannemelijke, noch consistente verklaringen aflegde over de huidige situatie van G. M. (...) en je vader. Toen er jou op de dag van jouw verzoek in België werd gevraagd waar zij waren, verklaarde je geen contact met hen te hebben sinds je hen verloren was in Iran (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné', rubriek 'Famille'). Bij DVZ verklaarde je hetzelfde en kon je evenmin zeggen waar zij zich bevonden (zie verklaring DVZ, vragen 15 en 17). Op het persoonlijk onderhoud beweerde je daarentegen dat je bij aankomst in België contact had met jouw andere broer T. W. (...), die jou toen wist te vertellen dat G. M. (...) in Pakistan was en je vader op zijn beurt terug thuis in Afghanistan (CGVS p.39-40). Dat je hun verblijfsplaats niet opgaf bij je registratie en evenmin bij DVZ, is eigenaardig en doet twifelen of je wel oprecht bent over hun huidige situatie. Er kunnen bovendien ook vraagtekens worden geplaatst bij hun verdere reistraject. Volgens jou reisde G. M. (...) vanuit Iran eerst naar jullie huis in Afghanistan en bleef hij daar gedurende zo'n maand, om vervolgens naar Pakistan trekken (CGVS p.15). Het valt echter nauwelijks aan te nemen dat hij er na een repatriëring vanuit Iran ervoor zou opteren om uitgerekend naar jullie huis terug te keren, waar de taliban hem eerder al meerdere keren was komen zoeken (zie supra). Dat zij hem gedurende de maand waarin hij daar verbleef, niet zouden hebben gevat en hij er onder het nieuwe talibanbewind in slaagde om tot in Pakistan te geraken, lijkt daarbij bijzonder onwaarschijnlijk. Je vader zou op zijn beurt ook naar Pakistan gereisd zijn voor een medische behandeling nadat hij in Afghanistan geslagen werd en het plaatselijke ziekenhuis hem weigerde te verzorgen (CGVS p.16). Na een maand zou hij met de auto teruggekeerd zijn naar jullie huis in Afghanistan in het bijzijn van jouw moeder en T. W. (...), zo verklaarde je (CGVS p.17). Indien de problemen werkelijk voorvielen zoals jij het verklaarde en jouw vader al eens het land was uit gevlucht, is het echter weinig geloofwaardig dat zij drieën naar Afghanistan terug reisden in plaats van in Pakistan te blijven zodoende verdere problemen met de taliban te vermijden."

2.2.10. In haar verzoekschrift komt verzoekende partij niet verder dan de loutere bemerking dat zij blijft bij haar eerdere verklaringen, waarmee zij geenszins afbreuk doet aan de hierboven gedane bevindingen.

2.2.11. Ten slotte oordeelt de Raad dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) niet van aard zijn een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen inzake haar beweerde herkomst, profiel, achtergrond en problemen.

Omtrent de documenten en foto's die zij neerlegt ter staving van het werk van haar broer G. M. (een werkbadge, een kopie van een envelop met een bankkaart, twee certificaten en drie foto's van hem tijdens zijn werk) en diens taskara, werd hierboven reeds uitgebreid vastgesteld dat hieraan niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat betreft haar taskara, de taskara's van haar vader en broer T. W. en het document inzake de beperking van haar broer T. W., dient opnieuw gewezen te worden op de uiterst beperkte bewijswaarde van dergelijke Afgaanse documenten, gelet op de wijdverspreide corruptie in Afghanistan (zie "COI Focus" betreffende "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1)). Dergelijke documenten kunnen dan ook enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen *in casu* niet het geval is. Wat betreft de bundel Pakistaanse medische documenten, dient te worden vastgesteld dat zij louter fotokopieën bijbrengt, waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Bovendien, zelfs indien wordt aanvaard dat deze stukken echte exemplaren betreffen en aan haar vader en broer A. R. toebehoren, blijkt hieruit hoogstens dat zij in Pakistan een medische behandeling gekregen hebben. Deze stukken zijn echter niet van aard de beweerde problemen met de taliban aan te tonen, nu een arts wel vaststellingen kan doen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de problemen waarvan sprake werden opgelopen. Evenmin scheppen deze Pakistaanse medische documenten enige duidelijkheid omtrent haar beweerde herkomst, profiel, achtergrond en problemen. Wat betreft nog de foto waarop T. W. afgebeeld staat, bemerkt de Raad dat aan dergelijke privéfoto geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden verblijf in het dorp Daka in de provincie Nangarhar tijdens de laatste drie à vier jaar voor haar vertrek in Afghanistan en de problemen die zij aldaar beweert te hebben gekend, noch aan haar beweerde profiel, levensloop, achtergrond en persoonlijke situatie.

2.2.13. De Raad wijst erop dat verzoekende partij, gelet op hetgeen voorafgaat, op ernstige wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Zij weigert gelet op bovenvermelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op haar werkelijke (regio van) herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoekende partij het door haar eigen toedoen onmogelijk om haar werkelijke nood aan bescherming in te schatten. Haar verwijzing naar haar verblijf in het Westen en haar beweerde verwesterde profiel, ter staving waarvan zij ter terechtzitting nog een aanbevelingsbrief van een voormalige werkgever neerlegt (bijlage 3 van de aanvullende nota), en naar de algemene situatie in haar zelfverklaarde land en regio van herkomst, in het bijzonder de socio-economische situatie aldaar, is niet dienstig en verzoekende partij kan hiermee geenszins volstaan om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Zij dient zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon, alwaar zij, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke blijft.

De in haar aanvullende nota aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin dienstig, aangezien deze individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Ieder verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en het komt aan verzoekende partij toe haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. Echter blijft zij desbetreffend in gebreke.

Gelet op het voorgaande, is ook de actualisatie van de landeninformatie inzake Afghanistan door verwerende partij (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10, aanvullende nota CGVS) niet relevant.

2.2.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.15. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoekende partij moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een duidelijk zicht te bieden op haar werkelijke (regio van) herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader wijst de Raad erop dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke (regio van) herkomst en achtergrond van verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële levensloop, profiel, problemen en situatie en over de vraag of zij, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT